

Fra Anholt. Gæster forlade Øen.

Anholt.

Der ligger en Ø i Kattegat,
den ligger saa ganske alene,
og det er da kun en lille Klat,
en Bunke af Sand og af Stene.

Saaledes begynder en lille Bog om Anholt, som for nogle Aar siden blev udgivet af Evald Tang Kristensen, og bedre Indledning til en Beskrivelse af Anholt end dette fattige Vers, kan man vanskelig finde, thi Anholt er en saa beskeden og stedmoderligt behandlet Plet Land, som tænkes kan. Men Øen er alligevel langt fra uden Interesse, og den har sine store, gode Sider, hvori den ikke overgaas af nogen Landsdel i Danmark.

I tidligere Tid blev Anholt spøgende kaldet den 6te Verdensdel, og det skulde ogsaa have sin Vanskelighed at finde et mere isoleret Sted. Kun

hver 14. Dag ankrede »Jens og Peter« op med Postbaaden udfør Anholt, medbringende Aviser, Breve, Brød og Kød, og hvad det ellers tilkommer en kongelig Postbefordring at medbringe efter Bestilling.

Det var dog kun om Sommeren, Beboerne vare saa heldigt stillede. Om Vinteren kom Posten kun en Gang om Maaneden, og saavel Brødet som Aviserne havde saaledes paa denne Aarstid grumme ondt ved at holde sig friske.

Var det imidlertid streng Vinter med Is i Farvandet, saa blev Postbaaden helt borte, og alle maatte se at klare sig, som de bedst kunde. Da kunde der blive Smalhans paa Brændsel og mange andre nødvendige Ting. Føleligst var i saa Fald dog Mangelen af Brød »ovrefra«; thi Embedsstandens Maver vægrede sig haardnakket ved at kunne taale Anholternes Rugbrød, hvori Surdejgen spillede en dominerende Rolle.

Særlig slemt var det i Vinteren 1880—81.

langt efter Baaden. Eller gik man inde paa Stranden en saadan Nat, da blev Sandet flammeblaat omkring Foden, for hvert Skridt man tog; og samtidig kunde Nordlyset

tænde en luende Bue, hvorfra lysende Bundter og Straaler slikkede op over Himmelhvælvingen, op imod Zenith.

Anholt bød paa en sjælden rig og smuk Natur baade Sommer og Vinter.

Fot. af H. Bloch.

Kone fra Anholt.

Fra Anholt. Jagtparti i Vesterlands Klitter.